

jeg ikke anser den for nødvendig, begrunder jeg det derpaa, at i den gamle Bøllelov havde man ikke anset det for nødvendigt at optage den, men der er ingen Grund til ikke at lade den blive staaende.

Bestemmelsen i 2det Stykke af § 9 er en Skærpelse. Der var i Folketingets Lovforslag vedtaget en Bestemmelse om, at Gentagelsesstraffen for Vold, og navnlig Legemsstraf i Tilfælde af Gentagelse af Voldsforbrydelser, kun skulde kunne finde Anvendelse, naar enten den tidligere Forbrydelse var begaaet under den ny Lovs Tidsomraade, eller der var givet vedkommende Meddelelse om, at den ny Lov var traadt i Kraft. Det var en Formildelse, man derved indførte, men man har i det andet Ting anset den oprindelige Bestemmelse for principielt urigtig, og jeg skal ikke lægge nogen videre Vægt derpaa.

Jeg har nu gennemgaaet de Bestemmelser, som handle om Vold og Sædelighedsforbrydelser, der ere de egentlig skærpene Bestemmelser i Lovforslaget. Jeg kommer saa til Kapitlet, der har til Overskrift: „Almindelige Bestemmelser“. Der er den første Paragraf udsondret som en særskilt Paragraf, men Indholdet er ganske det samme, som vi have vedtaget i Folketinget.

I § 11 er der tilføjet noget, men Hovedreglen er den samme. Der er tilføjet en Bestemmelse om, at naar Forholdene nødvendiggøre det, bliver der ved Lov at indrette en for hele Landet fælles Tvangsarbejdsanstalt, til hvis Tilvejebringelse og Drift Udgifterne afholdes af Statskassen. Jeg antager ikke, at en Bestemmelse af den Beskaffenhed vil støde paa nogen Modstand her i dette Ting. Jeg vil for øvrigt bemærke, at naar det saa videre i Paragraffen hedder, at i denne Anstalt blive de at anbringe, som dømmes til Tvangsarbejde i Medfør af nærværende Lov, anser jeg ikke en saadan Bestemmelse, givet i den Almindelighed, for hensigtsmæssig, idet en Person, der er idømt Tvangsarbejde paa 14 Dage, vilde volde det offentlige meget betydelige Udgifter, dersom han skulde slæbes fra den ene Ende af Landet til den anden for at sættes i den ny Tvangsarbejdsanstalt. Men det er jo et Punkt, som kan henstilles til Overvejelse, naar en saadan Anstalt en Gang bliver oprettet.

Saa er der en Regel om, at Tvangsarbejde ikke kan tilkendes i kortere Tid end 12 Dage, og ikke i længere Tid end 2 Aar. Jeg finder ikke noget derimod at erindre. At Tvangsarbejde nu stilles som

Straffeart sideordnet med Fængsel paa Vand og Brød, medens vi have stillet det sideordnet med Fængsel paa sædvanlig Fangekost, indeholder ikke nogen Forringelse af Lovforslaget, jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at vi her staa overfor en virkelig Forbedring. Om det egentlig er logisk, som man her gør, at stille 1 Dags Tvangsarbejde lige med 1 Dags simpelt Fængsel og ikke med 1 Dags Fængsel paa sædvanlig Fangekost, er et Spørgsmaal, jeg ikke skal dvæle videre ved, det forekommer mig at være ret lige-gyldigt.

I 4de Stykke af § 11 er der sket en Forandring, som efter min Mening er en Forringelse. Vi havde nemlig her indført den ny Tanke, at naar en Person idømmes Tvangsarbejde, saa skulde der kunne fastsættes, hvor meget Arbejde han kan udføre i den Tid, han er dømt til at tilbringe i Tvangsarbejdsanstalten, og saa skulde Udførelsen af dette Arbejde være Maalet for, hvor lang Tid han havde at tilbringe der, altsaa dels paa den Maade, at han kunde komme til at tilbringe kortere Tid, hvis han arbejdede hurtigere og bedre end forudsat, og dels, at han kunde komme til at arbejde i længere Tid, hvis han arbejdede daarligere end forudsat. Her har man kun beholdt den ene Side af Sagen, idet man kun har givet Regler for de Personer, der vise aabenbar Mangel paa god Villie ved Arbejdet, og har fastsat, at for dem kan der fastsættes et vist Maal af Arbejde med den Virkning, at Straffetiden forlænges, naar de ikke udføre Arbejdet i den dertil bestemte Tid. At man har sat en bestemt Begrænsning for Forlængelsen, er der ikke noget at sige til, men at man har udelukket den tilsvarende Forkortelse, anser jeg i det mindste for at være en Forringelse af Lovforslaget. — Næstsidste Stykke af § 11 handler om de disciplinære Straffe, som skulle kunne fastsættes for Tvangsarbejdsanstalterne. Her havde Folketinget som ny Straf indsat staaende Arrest. Den har ikke vundet Landstingets Bifald; i Stedet for har man her indsat Bestemmelse om haardt Natteleje og mørk Arrest med eller uden Indskrænkning i Kosten. Jeg nærer nogen Tvivl om, hvor vidt dette er en Forbedring. Det er kommet frem, om jeg saa maa sige, under Paaberaabelse af Humanitetens Krav. Det var det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), som fik os i Udvalget til at optage Tanken om staaende Arrest. Han benyttede den som en Slags